

M. Ender ÖNDEŞ: Bir 'Furtuna' vurdu bizi, dört bir yana savurdu

Posted on 23/06/2016

“Şehirde ne kadar çok Yahudi, ne kadar çok Çingene, ne kadar da Rum bozuntusu var! Çarşıdaki dükkânların levhalarını okuyoruz. Onda dokuzu bizi sınırlendiren nankör ve kahpe milletin isimlerini taşıyor. Kuvvetli olduğumuz zaman karşımızda köpekçe yaltaklanan, bozgun çağlarımızda küstahlaşıp düşmanlarımızla birleşen tarihin bu hain ve p.ç milletini artık aramızda yurttaş olarak görmek istemiyoruz...”

1933 sonlarında Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) ile birlikte yaptığı Çanakkale gezisinin izlenimlerini böyle yazıyordu Nihal Atsız... Daha o günlerde, “Türklük bir imtiyazdır; her kula, bilhassa Yahudi gibi kullara nasip olmaz. Hadlerini bilsinler” diyordu ırkçılığın bu azgın kalemi. Bu konuda yalnız değildi elbette. Türkiye’deki Nazi sempatizanlarının en bilinen dergisi Der Stürmer Gazetesi yazarı Turancı Cevat Rifat Atilhan da İstanbul’da çıkardığı Millî İnkılâp Dergisi’nde aynı kirli düşünceleri yayıyor, özellikle Trakya Yahudilerini hedef gösteriyordu.

Kürtler ve Yahudiler

Tam de bu sıralar, 14 Haziran 1934’te “tek dille konuşan, bir düşünen, aynı hissi taşıyan bir memleket” yaratmak amacıyla ülkeyi “Türk kültürlü nüfusun yoğunlaşması istenen mıntıkalar”, “Türk kültürüne temsili istenilen nüfusun nakil ve iskânına ayrılan mıntıkalar”, “Yer, sıhhat, iktisat, kültür, siyaset, askerlik ve inzibat sebepleri ile boşaltılması istenilen ve iskân ve ikamete yasak mıntıkalar” a ayıran İskân Kanunu kabul edilmiş ve “casuslukları sezilenleri sınır boylarından uzaklaştırmak” konusunda İçişleri Bakanı yetkili kılınmıştı.

Aslında Kürdistan için hazırlanan bu yasa, arada Yahudileri de boş geçmemiştir ve “casusluk” şimdi olduğu gibi o zaman da iyi bahaneydi!

Daha yasanın kabulünden önce Trakya’yı teftiş için görevlendirilen Umum Müfettişi İbrahim Tali’nin ilk raporu çok açtı: “Trakya Türkünü canlandırmak ve iktisadi kalkınmaya mahzar kılmak için iktisadi sahada yapılacak ilk teşebbüs, Trakya’nın kazanç ve hayat kaynaklarını sağlam tedbirlerle öz Türk çocuklarına intikal ettirmek ve bütün Trakya piyasalarını Musevi hâkimiyetinden kurtarmaktır.”

Saldırı başlıyor

Hem Nazi yardakçıları, hem de hükümet böylece işaret fişğini atmıştır. Önce Yahudi mallarına boykot ve tehdit mektupları, sonra da fiiliyat gelir.

Önce 21 Haziran 1934’te, Çanakkale’de başlar saldırı. 28 Haziran’dan itibaren Edirne, Keşan, Uzunköprü, Babaeski, Lüleburgaz ve Kırklareli’ne yayılır. 2 Temmuz’da “Yahudilere ölüm!” haykırılarıyla Edirne Yahudi mahallesi basılır, kaçanlar kaçar, kalanlara ise idari makamlar “48 saat içinde şehri terk etmelerini” emreder.

Kırklareli’nde ise Kırkpınar güreşlerinin son günü olaylar yağmaya dönüşmüş, saldırganlar Kırklareli hahamı Moşe Fintz’i evinde yakalayıp çıplak soyarak usturayla sakalını kesip paralarını almışlar, sokaklarda kadınlara saldırmışlardı. Yahudiler 25 Haziran 1934 tarihinden itibaren Çanakkale ve Gelibolu’yu terk etmeye başladı. Olaylar sürerken 25 Haziran’da Mustafa Kemal de İran Şahı ile Çanakkale’dedir ve rivayete göre, kendisine “Paşam, bizi kovuyorlar” diye haykıran bir Yahudi’ye “Halk isterse beni de kovar” diye yanıt vermişti. Bütün bunlar olurken güvenlik güçlerinin karakollardan ve garnizonlardan pek çıkmamaları da Ankara’nın olayın dışında olmadığını göstermektedir.

Hep aynı hikaye

Yahudilerin diliyle 'La Vaka' (olay), 'Barunda' (gürültü, karışıklık, kıyamet) veya 'La Furtuna' (fırtına) denilen olayların sonucu aslında tam da istendiği gibidir. Trakya'daki Yahudi nüfusun neredeyse tamamı (10 binden fazla) İstanbul'a ve yurtdışına kaçmıştır.

1934 Trakya "temizliği" bölgenin Yahudilerden arındırılmasını hedefliyordu ve öyle de oldu. Bugün Trakya bölgesindeki Yahudi nüfus artık yok gibidir. Sinagoglar harabe haline gelmiş, Yahudilerin adı ve varlığı yalnızca anılarda, sokak adlarında kalmıştır. Doğal olarak Yahudiler fakirleşirken, Müslüman ahalide, 1915 Ermeni Soykırımı'ndan sonra olduğu gibi 'Yahudi Yağması Zenginleri' türeyecekti.

Kanlı bir çizgi...

"Türk bünyesini mikroptan temizleyecek en güzel tedavi usulü: Katliam!" diye yazıyordu o günlerde Nihal Atsız. Bu "tedavi" coğrafyamızdan hiç eksik olmadı tarih boyunca. Hatta şimdi de Atsız'ın ardılları, kentleri yıkarken duvarlara "Türklüğün imtiyazını" yazmaya devam ediyorlar...

Kaynak: [Özgür Gündem](#)